

هنگام اتحاد:

جمع‌سپاری، پاسخ شهروندان به طوفان سندی

“IT’S TIME TO COME TOGETHER”:

CROWDSOURCING A CITIZEN RESPONSE TO HURRICANE SANDY

Vision and Motivation

In late October 2012, Hurricane Sandy devastated the east coast of the United States, destroying thousands of homes and leaving over 8.5 million people without electricity.[1] In the wake of the disaster, large emergency response organizations such as the Federal Emergency Management Agency (FEMA) and the Red Cross attempted to meet victims' needs, but ultimately proved to be only partially effective. They were often slow to reach affected areas and turned away large numbers of local volunteers offering their services.

Shocked by the scope of the tragedy, organizations, corporations, and ordinary people were moved to join the aid effort out of devotion to their neighborhoods and empathy for those affected. An assortment of citizen groups were mobilized into action, united by the belief that through harnessing the power of technology, local people could use their unique skill sets to

بینش وانگیزه

در اواخر اکتبر ۲۰۱۲، طوفان سندی ساحل شرقی ایالات متحده را ویران کرد، هزاران خانه را از بین برد و برق بیش از هشت و نیم میلیون نفر قطع شد.[۱] پس از بروز فاجعه، سازمان‌های بزرگ امدادرسانی در شرایط اضطراری، مانند مرکز فدرال مدیریت اورژانس (فیما) و صلیب سرخ تلاش کردند که نیازهای آسیب‌دیدگان را تأمین کنند، اما نهایتاً در عمل ثابت شد که کارآیی آن‌ها محدود است. این سازمان‌ها اغلب با تأخیر به نقاط آسیب دیده می‌رسیدند و پیشنهاد کمک تعداد بی‌شماری از داوطلبان محلی را رد می‌کردند.

ابعاد شوک آور فاجعه سبب شد که سازمان‌ها، شرکت‌ها و مردم معمولی به دلیل علاقه به همسایگان و همدردی با آسیب‌دیدگان به تلاش‌های امدادرسانی پیوندند.

گروه‌هایی از شهروندان گرد هم آمدند و وارد عمل شدند. آن‌ها در این عقیده اتفاق نظر داشتند که با بهره‌گیری از قدرت تکنولوژی، مردم محلی می‌توانند مهارت‌های منحصر به فرد خود را برای واکنش سریع و موثر در جهت تأمین نیاز اطرافیان‌شان به کار بگیرند. «رانی کمیوتک»،

speedily and effectively respond to the needs of those around them. Ronny Kmiotek, a retired police officer who lost everything in the flooding, marveled at the sense of community awakened by the emergency: “This storm [and its aftermath] just brought everyone here together, and I am really thankful for all the help we are getting from people.”[2]

Goals and Objectives

To respond to the toll of Hurricane Sandy, organizations were able to deploy their existing infrastructure in the relief effort. For example, the activists behind Occupy Wall Street, the campaign against corporate unaccountability and economic inequalities, were able to leverage the networks they had already built to form the “Occupy Sandy” movement to aid hurricane victims. According to activist Jessica Roff, “When we were down in the park those first couple of months, it...was a community that was really communal and really supportive of itself and of each other. People’s needs were provided for in that park and that’s what we’re doing out here, too. I don’t really think it’s that different.”[3] Occupy Sandy asked local churches to use their space for donation sites where they would also cook hot meals for the afflicted, monitor the weather, distribute blankets, form construction and medical teams, and provide general services on an ad-hoc basis. As an organization, Occupy Sandy does not have one singular purpose; rather, it is comprised of a group of citizens that aims to comprehensively help those in need.

The organization People’s Relief, originally founded to deliver medicine in the wake of 2005's Hurricane Katrina, focused on delivering

افسر بازنشسته پلیس که همه چیز خود را در سیل از دست داده بود، از خیزش و هشیاری جامعه در شرایط اضطراری همراه با تحسین دچار شگفتی شد: «این طوفان (و وقایع پس از آن) به راستی همه مردم را گرد هم آورد و من حقیقتاً از کمک آن‌ها تشکر می‌کنم.» [۲]

اهداف و مقاصد

سازمان‌ها در واکنش به خسارت‌های ناشی از طوفان سندی، توانستند امکانات موجود خود را برای کمک‌رسانی به آسیب‌دیدگان به خدمت بگیرند. به عنوان مثال، فعالان کمپین «اشغال وال استریت» - کمپینی که علیه پاسخ‌گو نبودن شرکت‌ها و نابرابری‌های اقتصادی به وجود آمده بود - توانستند با استفاده از شبکه‌های موجود خود، جنبش

«اشغال سندی» را خلق کنند تا بتوانند به قربانیان طوفان کمک برسانند. به گفته یکی از فعالان، جسیکا راف: «زمانی که در پارک بودیم، در دو ماه اول جامعه‌ای واقعا اشتراکی داشتیم و حقیقتاً پشتیبان یکدیگر بودیم و نیازهای افراد در پارک را

برآورده می‌کردیم و این کاری است که ما در اینجا هم می‌کنیم، واقعا فکر نمی‌کنم فرقی داشته باشد.» [۳] جنبش اشغال سندی از کلیساهای محلی خواست که فضای خود را برای خدمت‌رسانی در اختیار آن‌ها بگذارند. اعضای کمپین برای آسیب‌دیدگان غذای گرم تهیه می‌کردند، وضعیت هوا را تحت نظر داشتند، بین آسیب‌دیدگان پتو توزیع می‌کردند و تیم‌های ساختمانی و پزشکی تشکیل دادند و به صورت موردی خدمات عمومی عرضه می‌کردند. جنبش سندی به عنوان یک سازمان، هدف یگانه‌ای نداشت بلکه مجموعه‌ای متشکل از شهروندان بود که هدفشان کمک‌های همه جانبه به نیازمندان بود.

جنبش کمک‌رسانی مردم، پس از طوفان کاترینا و با هدف رساندن دارو و خدمت‌رسانی به سالمندان و معلولین «کُنی آیلند» به وجود آمد. «ایلما جوینر»، یکی از ساکنین با سابقه خانه‌های دولتی می‌گوید: «بیش از ۶۰۰ نفر در

their services to the elderly and disabled populations of Coney Island. Ilma Joyner, a longtime resident of a public housing development in Coney Island, explained that “of the more than 600 residents who lived in the development, more than 100 who remained after the storm were elderly or had special needs, such as being bound to a wheelchair.”[4] These residents were often deprived of supplies and unable to leave their homes. People’s Relief canvassed buildings like Joyner’s every day, knocking on the doors of the homebound to ensure their wellbeing and bring supplies as needed.

The Red Hook Initiative sought to address a similar issue in Red Hook, Brooklyn. Although the initiative normally provided social programs and support to youth in the Red Hook area, after the hurricane, it focused on obtaining medical treatment and delivering prescription medication to local residents trapped in their homes. [5] The initiative even implemented a makeshift clinic in the Red Hook Initiative community center, so that neighbors with medical emergencies could be treated by on-call medically trained professionals in the event that 9-1-1 and other emergency responders were too slow or busy.

Even for-profit corporations took an active role in helping hurricane survivors. Airbnb is a company that earns money through commissions from apartment rentals on its website. In the aftermath of Hurricane Sandy, however, the website partnered with New York City officials to waive all fees for free listings in New York City offered by good samaritans seeking to provide shelter to the affected. “There are thousands more people in need of shelter,” Airbnb wrote on its blog, “and there are still thousands of people with extra space. It’s time to come together.”[6] Over 1,000 Hurricane Sandy victims found temporary shelter through this initiative. One participant from Staten Island described his experience: “The second I walked in the door, I was greeted by [my host] and her boyfriend and this little puppy dog that made me feel like I was

این خانه‌ها زندگی می‌کردند و پس از طوفان ۱۰۰ نفر از سالمندان که نیازمند خدمات ویژه مانند استفاده از صندلی چرخ‌دار بودند در محل باقی ماندند.» [۴] این افراد اغلب نیاز به مواد غذایی و سایر اقلام داشتند و قادر به ترک خانه‌های خود نبودند. اعضای جنبش کمک‌رسانی روزانه به ساختمان‌ها سر می‌زدند و در خانه‌های افرادی مانند جوینر را می‌کوبیدند تا از سلامت آن‌ها مطمئن شوند و نیازهای آن‌ها را تأمین کنند.

«طرح ردهوک» در «ردهوک بروکلین» نیز به دنبال اهداف مشابهی بود. با آن که فعالیت معمولی این طرح تهیه برنامه‌های اجتماعی برای جوانان و پشتیبانی از آن‌ها در منطقه ردهوک بود، پس از طوفان، فعالیت‌های خود را بر خدمات پزشکی و رساندن دارو به آن‌ها که در خانه‌های خود به دام افتاده بودند، متمرکز کرد. [۵] این طرح حتی

کلینیک موقتی در مرکز اجتماعی ردهوک راه انداخت تا همسایگانی که به خدمات پزشکی فوری نیاز داشتند، توسط افراد کشیکی که حرفه‌ای بودند و در زمینه خدمات درمانی تعلیم دیده بودند، مداوا شوند، البته در صورتی که ۹۱۱ و سایر مراکز خدمات پزشکی، سرشان شلوغ بوده و یا با تأخیر عمل می‌کردند.

حتی شرکت‌های انتفاعی نیز نقش فعالانه‌ای در کمک‌رسانی به آسیب‌دیدگان طوفان ایفا کردند. شرکت «ایرینب» که درآمدش از طریق کمسیون گرفتن از اجاره آپارتمان‌ها تأمین می‌شد، پس از طوفان سندی، به مسئولین شهر نیویورک نیز اجازه استفاده از وسایط خود را داد و کمسیون معمول را نیز حذف کرد تا افراد خیرخواهی که می‌خواستند سرپناه در اختیار آسیب‌دیدگان بگذارند از آن استفاده کنند. ایرینب در وبلاگ خود نوشت: «هزاران نفر به سرپناه نیاز دارند و هزاران نفر دیگر فضای اضافی

just visiting a family member.”[7]

SeeClickFix also utilized its existing technology to serve in the wake of Hurricane Sandy. The website was originally founded in 2008 as a way for New Haven, Connecticut residents to report non-emergency issues such as graffiti to city authorities and to facilitate greater transparency and government accountability. After Sandy, 911 responders were overwhelmed with critical emergency callers. SeeClickFix offered a forum for citizens to report non-emergency issues, such as downed trees, power outages, or clogged storm drains in their neighborhoods by clicking “Report the issue” on their website. Other citizens could then use the list of issues to avoid dangerous areas or call for help.

The storm’s impact also inspired small groups of ordinary citizens to create new initiatives. In Bay Ridge, Brooklyn, a group of three friends singlehandedly started their own pop-up soup kitchen, Bay Ridge Cares Kitchen, which served over 800 meals a day to victims of Hurricane Sandy. The Kitchen was run from the basement of a church and largely depended on donations from local farmers and restaurant owners for supplies. Allison Robicelli, one of the kitchen’s founders, and a well-known local restaurant owner, describes the group’s motivation: “You want to feed their souls. You don’t want them to think, ‘oh, this is just someone else’s garbage that they’re throwing away.’” [8] Volunteers and local members of the food industry helped to produce the finest meals possible. One woman, after eating a Bay Ridge Cares meal, emotionally thanked the staff for making her a salad, as she had not eaten greens in a week.

Occupy Sandy, People’s Relief, The Red Hook Initiative, Airbnb, SeeClickFix, and Bay Ridge Cares Kitchen represent only a fraction of the citizen-led relief efforts that emerged in the wake of the Hurricane Sandy. While each group utilized different means of contributing to the effort, they all shared a common purpose. Each group brought their respective community together, using their pre-existing skills,

دارند، زمان آن است که به کمک هم بیاییم.» [۶] بیش از هزار نفر از قربانیان سندی با استفاده از این طرح سرپناه پیدا کردند. یک مشارکت کننده از «استاتن آیلند»، تجربه خود را این گونه بیان می‌کند: «زمانی که از در وارد شدم، توسط میزبان و دوست دخترش و سگ کوچکشان مورد استقبال قرار گرفتم و احساس کردم که به خانه یکی از بستگانم وارد شده‌ام.» [۷]

«سی کلیک فیکس» نیز پس از طوفان سندی تکنولوژی خود را به کمک‌رسانی برای آسیب‌دیدگان اختصاص داد. این وبسایت در سال ۲۰۰۸ در «نیوهیون کانیتیکات» راه‌اندازی شد تا مردم مشکلات غیرفوری خود، مانند دیوارنویسی و مشکلاتی مشابه آن را به مسئولین شهری گزارش دهند و هم‌چنین خواستار شفافیت و پاسخ‌گویی بیشتری از ناحیه مقامات دولت شوند. پس از طوفان سندی، مراجعات تلفنی به ۹۱۱ برای نیاز فوری به کمک، به شدت افزایش یافت. سی کلیک فیکس، در سایت خود بخشی را به وجود آورد تا شهروندان بتوانند مسائل غیر فوری، مانند سقوط درختان، قطع برق و مسدود شدن راه آب‌ها را در همسایگی خود با کلیک کردن روی «مسئله خود را گزارش دهید» به اطلاع مسئولین برسانند و ۹۱۱ را برای مسائل ضروری‌تر اختصاص دهند.

ضربات ناشی از طوفان سبب شد که گروه‌های کوچکی از مردم معمولی دست به ابتکارات جدیدی بزنند، گروهی سه نفره با دست خالی در «بی‌ریدج بروکلین» آشپزخانه جدیدی را راه انداختند، آشپزخانه خدماتی بی‌ریدج. این آشپزخانه کار خود را از زیرزمین کلیسا شروع کرد و روزانه به بیش از ۸۰۰ نفر از قربانیان سندی غذا می‌داد و برای تأمین مواد غذایی وابسته به کمک‌های کشاورزان و صاحبان رستوران‌های محلی بود. «آلیسون رویسلی» یکی از بنیان‌گذاران آشپزخانه و از رستوران‌دارهای شناخته شده محلی، انگیزه گروه را این‌گونه توصیف می‌کند: «شما می‌خواهید روح آن‌ها را تغذیه کنید، نمی‌خواهید آن‌ها فکر کنند که آشغال‌های خود را دور می‌ریزند.» [۸] داوطلبان و اعضای صنایع غذایی محلی کمک کردند تا بهترین غذاهای ممکن تهیه شود. یکی از زنان پس از خوردن غذای آشپزخانه بی‌ریدج با شوق فراوان از کارکنان برای سرو کردن سالاد تشکر کرد، او یک هفته بود که سبزیجات نخورده بود.

اشغال سندی، کمک مردم، طرح ردهوک، ایربنب،

resources, and social networks, to bring aid to the most vulnerable citizens of the New York area. Whether through cooking, gathering supplies, or providing shelter, each group aimed to bolster the weaknesses and fill the gaps left by government assistance.

Leadership

Many ordinary citizens with special skills emerged as leaders in the wake of Hurricane Sandy. One of these leaders was Matthew Kraushar, a medical student who first started the Red Hook Initiative Sandy effort. At first, Kraushar was reluctant to spearhead the effort, as he thought, "I'm just a medical student!" However, he was convinced to take action when approached by a city council member who said, "We have nothing. There's no state or federal help coming in here, and we're worried there are people stuck in their homes."^[9] Concerned about patients without access to their doctors and medicines, Kraushar and his volunteers began knocking on neighborhood doors to ensure residents' welfare. If not for Kraushar's leadership, many at-risk individuals, such as the disabled or the elderly who may not be able to leave their homes on their own, would never have gained access to the medicine or medical care they needed. Kraushar is one example of the numerous citizen leaders who stepped up to organize hurricane relief efforts. These individuals were able to evaluate needs specific to their own communities, make decisions, and garner support to lead volunteers in the right direction.

Ultimately, the Occupy Sandy movement emerged as the leader of the grassroots relief effort. The movement's flexibility and lack of hierarchy gave them the ability to respond quickly to many different needs. Using social media, Occupy Sandy was able to collect resources for organizations in need. Tweets such as "Red Hook Initiative needs bowls and paper plates for food", "Sunset Park Volunteer Hub needs Ham Radios and Operators or VHF Marine Radios,"

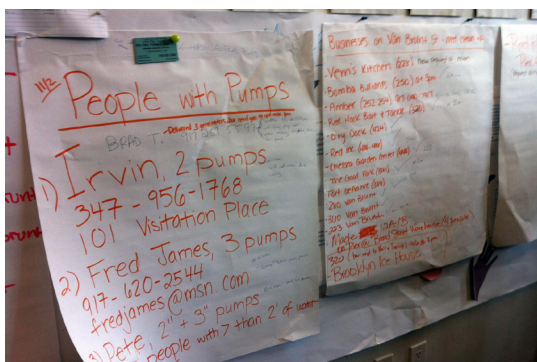
سی کلیک فیکس و آشپزخانه بی‌ریدج، تنها بخش‌هایی از کمک‌های شهروندان بود که پس از طوفان سندی در صحنه ظاهر شدند. این گروه‌ها، راه‌های متفاوتی را برای مشارکت در تلاش‌های امدادسانی در پیش گرفتند، ولی هدف مشترکی داشتند. هر گروه، افراد محل خود را گرد هم آورد و از مهارت‌ها، منابع و شبکه‌های اجتماعی موجود برای کمک‌رسانی به شهروندان آسیب‌پذیر منطقه نیویورک استفاده کرد. این کمک‌ها شامل پختن غذا، جمع‌آوری مایحتاج و فراهم آوردن سرپناه بود تا نقاط ضعف کمک‌رسانی را تقویت کنند و شکاف‌های خالی کمک‌های دولتی را پر کنند.

رهبری

بسیاری از شهروندان معمولی که مهارت‌های ویژه‌ای داشتند، پس از طوفان سندی به عنوان رهبر ظاهر شدند. یکی از این رهبران «ماتیو کروشار» بود که دانشجوی پزشکی و آغازگر فعالیت‌های مربوط به طرح ردهوک بود. او در ابتدا از پیشتازی در تلاش‌ها اکراه داشت، برای این که فکر می‌کرد «من تنها یک دانشجوی پزشکی هستم!» کروشار پس از آن‌که یکی از اعضای شورای شهر با او صحبت کرد متقاعد شد که فعالانه وارد عمل شود. عضو شورا به او گفت: «ما هیچ چیز نداریم، ایالت و دولت فدرال هم به کمک ما نخواهند آمد و نگران کسانی هستیم که در خانه‌های خود گیر افتاده‌اند.»^[۹] کروشار و داوطلبان که نگران عدم دسترسی بیماران به دکتر و دارو بودند به خانه همسایگان سر می‌زدند تا از سلامت آن‌ها مطمئن شوند. اگر به خاطر رهبری کروشار نبود، بسیاری از افرادی که در خطر بودند، مانند سالمندان و معلولین که نمی‌توانستند خانه خود را ترک کنند، هرگز به دارو و خدمات پزشکی مورد نیاز خود دسترسی پیدا نمی‌کردند. کروشار نمونه‌ای از شهروندان بی‌شماری است که رهبری سازماندهی تلاش‌ها برای کمک‌رسانی به آسیب‌دیدگان طوفان را به عهده گرفتند. این افراد توانستند نیازهای ویژه جامعه خود را برآورد کنند، درباره آن تصمیم‌گیری کنند و سپس پشتیبانی جامعه خود را برای هدایت داوطلبان در جهت کمک‌رسانی بهتر به دست آورند.

جنبش اشغال سندی، نهایتاً رهبری کوشش‌های مردمی برای کمک‌رسانی را به عهده گرفت. انعطاف‌پذیری

and "If you have a car or truck and want to help transport donated goods & volunteers, link in by texting '@osdrivers' to 23559,"[10] helped connect those wanting to contribute help with those in need. With so many new and different relief organizations, there was a need for coordination, not only within the groups, but also between them. Occupy Sandy took on the role of coordinator between movements. By coordinating and generating collaboration between all the different citizen groups, the Occupy Sandy movement was able to foster a more equitable distribution of aid, making sure that all groups had the supplies they needed, and that one community was not overloaded with help while another was overlooked.

Civic Environment

Hurricane Sandy was the worst storm to have hit the northeastern United States in multiple decades, leaving over 62 billion dollars in damage. [11] The US government attempted to respond quickly and effectively to the damage; when Sandy reached the East Coast, FEMA teams and resources were already in place to begin helping the millions of people affected by the storm's immediate impact.

However, in the days following the storm, affected residents grew worried that FEMA would not be able to respond adequately to the needs of the community. As one journalist noted, "The response from the Red Cross and National Guard has been to arrive, deposit goods, and leave the residents, including elderly and disabled, to get heavy packages up many flights

جنبش و عدم وجود سلسله مراتب در آن سبب شد که بتواند به سرعت نسبت به برآوردن نیازهای مختلف واکنش نشان دهد. اشغال سندی توانست با بهره‌گیری از رسانه‌های اجتماعی، منابع مورد نیاز برای بقیه سازمان‌ها را نیز فراهم آورد. به عنوان مثال توییت می‌کردند که «طرح ردهوک به کاسه و بشقاب کاغذی برای غذا نیاز دارد» و یا «مرکز داوطلبان سانس پارک به رادیوهای ارتباطی و اپراتور آن و یا رادیو وی‌اچ‌اف نیاز دارد» و «اگر خودرو دارید و می‌خواهید به حمل و نقل اقلام و داوطلبان کمک کنید به این سایت اطلاع دهید...» [۱۰] جنبش کسانی را که می‌خواستند کمک کنند، به نیازمندان وصل می‌کرد. سازمان‌های متعدد و جدید نه تنها در بین گروه خود بلکه با دیگر سازمان‌ها نیز نیاز به هماهنگی داشتند. جنبش اشغال سندی نقش هماهنگ‌کننده را بین جنبش‌های دیگر به عهده گرفت. این جنبش با هماهنگی و ایجاد همکاری در بین گروه‌های مختلف شهروندان توانست سبب توزیع منصفانه شود و اطمینان یابد که همه گروه‌ها اقلام مورد نیاز خود را دریافت می‌کنند و این طور نباشد که یک گروه کمک‌های مازاد بر احتیاج دریافت می‌کند و حال آن‌که گروهی دیگر نادیده گرفته می‌شود.

فضای مدنی

طوفان سندی بدترین طوفانی بود که در طول چند دهه گذشته در شمال شرقی ایالات متحده به وقوع پیوسته بود و بیش از ۶۲ میلیارد دلار خسارت بر جای گذاشت. [۱۱] دولت آمریکا سعی کرد به سرعت و به نحو موثری واکنش نشان دهد. زمانی که طوفان به سواحل شرقی رسید، تیم‌های فیما در آنجا حاضر بوده و از قبل خود را آماده کرده بودند تا به میلیون‌ها نفر که در اثر ضربه اول آسیب دیده بودند کمک کنند.

با همه این‌ها در روزهای پس از طوفان، نگرانی ساکنین مناطق آسیب‌دیده افزایش یافت، زیرا فیما نتوانست واکنش مناسبی برای تأمین احتیاجات آن‌ها نشان دهد. آن‌گونه که یک روزنامه‌نگار اشاره می‌کند: «کمک‌های صلیب سرخ و گارد ملی رسید، مواد غذایی و سایر مایحتاج را تخلیه کردند و حمل آن‌ها به داخل ساختمان‌ها را به عهده ساکنین گذاشتند و ساکنین، از جمله سالمندان و معلولین باید بسته‌های سنگین را از تعداد زیادی پله بالا می‌بردند.

of stairs. In Arverne, where I was, residents told me about packages being dumped off the backs of trucks into the middle of the street.”[12] It was these problems and frustrations that created a need for various citizen-led groups to take over. Allison Robicelli of Bay Ridge Cares Kitchen said, "The Red Cross, FEMA, the National Guard, they've been trying to figure out what to do for four days. These people are starving. We can't wait for them." [13] Governmental and large-scale organizations soon recognized the limitations of their own effectiveness, and began to support local movements; the Red Cross even donated trucks full of blankets to the Occupy Sandy movement.

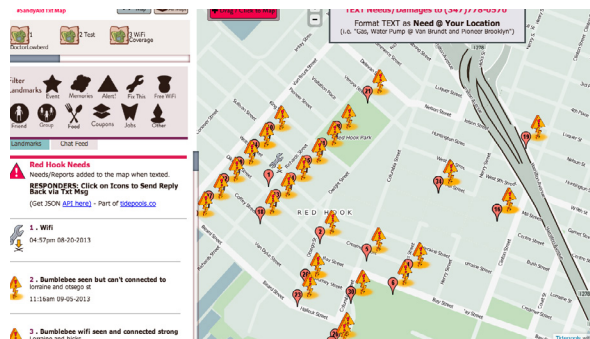
Message and Audience

Citizen groups were paramount to communication and mobilization. Occupy Sandy used online gift registries to list needed donations and facilitate direct shipping of donations to the areas in need. Airbnb produced a YouTube video highlighting participants' positive experiences and calling for more help. Allison Robicelli of Bay Ridge Cares Kitchen described her approach to outreach: "I figured if I just started yelling on Twitter as loud as I could, people would realize there were a lot bigger problems than what was going on with the subways or not having Internet.”[14] The city responded quickly, and soon after her first tweet, the Bay Ridge Cares Kitchen received a generous food donation from a local deli. The Red Hook Initiative also made use of Twitter to attract volunteers. Volunteer Jamie Feldmar had donated supplies, but wanted to contribute in a more hands-on way. He said, "I'd been following Red Hook Initiative's Twitter and saw that

ساکنین آرورن، جایی که من بودم، می‌گفتند که بسته‌ها را از کامیون‌ها به وسط خیابان پرتاب می‌کردند.» [۱۲] این مشکلات و سرخوردگی‌ها بود که نیاز به دخالت و همکاری گروه‌های مختلف شهروندان را ایجاد می‌کرد. آلیسون رویسلی از آشپزخانه بی‌ریج گفت: «صلیب سرخ، فیما، گارد ملی، چهار روز فکرمی‌کردند که از کجا شروع کنند. مردم گرسنه بودند، نمی‌توانستیم صبر کنیم.» [۱۳] دولت و سازمان‌های بزرگ به زودی فهمیدند که کارآیی آن‌ها با محدودیت روبرو است و پشتیبانی از جنبش‌های محلی را شروع کردند. صلیب سرخ حتی کامیون‌هایی پر از ملافه به جنبش اشغال سندی داد.

پیام و مخاطب

گروه‌های امدادگر شهروندان در زمینه ارتباطات و بسیج افراد بهترین بودند. اشغال سندی امکاناتی به وجود آورد تا نیازها به طور آنلاین ثبت شود و حمل اقلام‌هدایی را به مناطق آسیب‌دیده تسهیل می‌کرد. ایربنب ویدیویی تهیه کرد و در یوتیوب گذاشت که تجربیات مثبت مشارکت‌کنندگان را نشان می‌داد و خواستار کمک بیشتر مردم شد. آلیسون رویسلی از آشپزخانه بی‌ریج، رویکرد خود را برای جذب بیشتر افراد این‌گونه توضیح می‌دهد:

«من فکر کردم که هر چقدر بلندتر در توییتر فریاد بزنم، مردم بیشتری فهمند که مشکلات بزرگ‌تری از آن‌چه در مترو می‌گذرد و یا نداشتن اینترنت وجود دارد.» [۱۴] شهر به سرعت واکنش نشان داد، بلافاصله پس از اولین توییست، آشپزخانه بی‌ریج، کمک سخاوت‌مندانه‌ای، به صورت مواد غذایی از یکی از ساندویچ‌فروشی‌های محلی دریافت کرد. طرح ردهوک هم از توییتر برای جذب داوطلبان استفاده کرد. جان فلدمار، یکی از داوطلبان، که بخشی از نیازمندی‌ها را تأمین کرده بود، اما می‌خواست در انجام کارها نیز کمک کند، می‌گوید: «من توییتر طرح ردهوک را تعقیب می‌کردم، دیدم به داوطلبانی برای تمیز کردن و توزیع غذا نیاز دارند؛ رفتم و داوطلب شدم.» [۱۵]

they needed volunteers for cleanup and meal distribution, so I headed to their headquarters... to sign up.” [15]

Social media proved an excellent way to reach people due to its ability to quickly reach large and diverse audiences. Rather than asking individuals for help, groups were able to make requests via social media, and thus get a real-time, complete understanding of options, resources, and services available to them. They were able to call upon organizations with similar objectives to promote collaboration. They were able to reach out to potential volunteers, emphasizing the necessity of their service. Most importantly, however, they were able to support the hurricane victims by visibly assuring them that they were cared for, and that help was on the way.

Outreach Activities

Even in 2014, the community-based help efforts that sprang up after Hurricane Sandy continue to operate. Airbnb has learned from the success of their Hurricane Sandy project and has expanded to offer free housing services for disaster situations in all parts of the world. People's Relief helps to empower local communities as they continue to work in Coney Island, fostering grassroots leadership. Occupy Sandy has shifted its focus from its initial relief efforts and now works with homeowners in vulnerable areas, teaching hurricane victims how to conduct sit-ins and peaceful protests in the face of government eviction from their homes. As the immediate need for aid and supplies abated, the relief efforts remained strong, evolving to meet changing needs of citizens in recovering communities. One example of this is the Sandy

ثابت شد که رسانه‌های اجتماعی بهترین وسیله برای تماس با مردم بودند و علت آن هم توانایی و سرعت تماس با انبوه مخاطبین متفاوت است. گروه‌ها به جای این که از تک تک افراد درخواست کمک کنند، می‌توانستند از طریق رسانه‌های اجتماعی این کار را انجام دهند و در نتیجه، در زمانی اندک، درک کاملی از گزینه‌ها، منابع و خدمات قابل دسترس به دست می‌آوردند. آن‌ها توانستند با داوطلبان بالقوه تماس بگیرند و بر لزوم همکاری آن‌ها تأکید کنند. مهم‌تر از همه، آن‌ها توانستند به صورت حضوری به قربانیان طوفان اطمینان دهند که از آن‌ها مراقبت می‌شود و کمک در راه است.

فعالیت‌های فراگستری

تلاش‌های امدادرسانی که پس از طوفان سندی از دل جامعه جوشید، حتی هنوز یعنی در سال ۲۰۱۴ نیز جریان دارد. ایربیب از موفقیت پروژه طوفان سندی درس گرفت و خدمات خانگی خود را به سایر نقاط جهان که دچار فاجعه بودند، توسعه داد. جنبش کمک مردم، به موازات ادامه کارش «درکنی ایلند»، جوامع محلی را تقویت کرد و رهبری ریشه‌ای مردم را استحکام بخشید. اشغال سندی اکنون به جای تمرکز بر کمک‌رسانی‌های اولیه، توجه خود را بر صاحب‌خانه‌ها در مناطق آسیب‌پذیر متمرکز کرد و به قربانیان طوفان آموخت که چگونه در مواجهه با تهدید دولت برای بیرون راندن آن‌ها از خانه‌هایشان دست به تحصن و اعتراضات مسالمت‌آمیز بزنند. علی‌رغم کاهش نیاز برای کمک‌های فوری، تلاش‌های امدادرسانی به قوت خود باقی است و با توجه به تغییر نیازهای

شهروندان، اکنون برای بهبود جوامع آن‌ها عمل می‌کند. به عنوان مثال در پروژه سلسله داستان‌های سندی، به قربانیان فرصت داده می‌شود تا با استفاده از فرآیند یادآوری التیام یابند. همسایگان دور هم جمع می‌شوند و به سخنان یکدیگر گوش می‌کنند و به یاد می‌آورند که «اوضاع قبل از طوفان چگونه بود و اکنون چگونه می‌تواند

Storyline Project, which gives victims the opportunity to heal through a process of reflecting and remembering, to come together with their neighbors, and to make heard “how things were before the storm and how they want them to be better.” [16]

The Hurricane Sandy relief effort demonstrated the importance of local responders who know and respect the neighborhoods in which they work. Citizen groups learned that they needed to not only repair the physical damage, but also to heal and empower the affected communities. As New York City resident and former firefighter Patrick Zoda puts it, “We support each other. This is my home, I’m not going anywhere.” [17]

بهبتر شود.» [۱۶]

کوشش‌های امدادرسانی اهمیت کنش‌گران محلی را نشان داد، کنش‌گرانی که منطقه را می‌شناسند و به ساکنین آن احترام می‌گذارند. گروه‌های شهروندان آموختند که نه تنها چگونه خسارت‌های فیزیکی را ترمیم کنند بلکه آموختند که چگونه جوامع متأثر را تقویت کنند و التیام ببخشند. به طوری که «پاتریک زودا»، یکی از ساکنین نیویورک و آتش‌نشان سابق می‌گوید: «ما از هم پشتیبانی می‌کنیم، اینجا خانه من است و من بنا ندارم جای دیگری بروم.» [۱۷]

Learn More Section

بیشتر بدانید

News and Analysis

خبرها و مقاله‌ها

Feueur, Alan. “Occupy Sandy: A Movement Moves to Relief.” New York Times. 9 November 2012.

Macfarguhar, Larissa. “Occupy Sandy.” The New Yorker. 3 November 2012.

Kilkenny, Allison “Occupy Sandy: One Year Later.” The Nation. 28 October 2013.

“Crowdsourced reports save emergency services overwhelmed by Hurricane Sandy.” Open source. 30 October 2012.

Cohen, Sarah Estes. “Sandy Marked a Shift for Social Media Use in Disasters.” Emergency Management Magazine. 7 March 2013.

“Lessons Learned: Social Media and Hurricane Sandy.” Department of Homeland Security. Virtual Social Media Working Group and DHS First Responders Group. June 2013.

Guskin, Emily. Hitlin, Paul. “Hurricane Sandy and Twitter: PEJ New Media Index.” PEW Research Journalism Project. November 2012.

“Hurricane Sandy Fast Facts.” CNN Library. 13 July 2013.

Multimedia

چند رسانه‌ای

“Red Hook Initiative: A Community Response to Hurricane Sandy.” Red Hook Initiative. 2013.

“Airbnb Partners With NYC to house residents displaced by Hurricane Sandy.” YouTube. 9 November 2012.

Taylor, Alan. “Hurricane Sandy: Staten Island Survivors.” In Focus with Alan Taylor. The Atlantic. 21 November 2012.

Organizational Webpages

وبسایت‌های سازمانی

Hurricane Sandy. Wikipedia. 30 July 2014.

Occupy Sandy Website

Occupy Sandy. Wikipedia. 20 June 2014.

Occupy Sandy. Facebook.

People’s Relief. Facebook.

Red Hook Initiative. “We are the Change.” 2014.

SeeClickFix. “How it Works.” 2014.

Footnotes

پانویس

- [1] Fahey, Johnathan. "Hurricane Power Outages After Sandy Not Extraordinary, According To Report Analyzing Katrina, Past Storms." Huffington Post. 16 November 2012.
- [2] Taylor, Alan. "Hurricane Sandy: Staten Island Survivors." In Focus with Alan Taylor. The Atlantic. 21 November 2012.
- [3] Davis, Rebecca. Duerson, Meena Hart. "Occupy Sandy relief effort puts Occupy Wall Street activists in the spotlight again a year after Zuccotti Park." NY Daily News. 10 December 2012.
- [4] Marans, Daniel. "In Coney Island Public Housing, People's Relief and Local Residents Fill Void Left by Government." Huffington Post. 19 November 2012.
- [5] Albrecht, Leslie. "Med Student Sets Up Makeshift Clinic to Help Red Hook's Sandy Victims." DNA Info New York. 9 November 2012.
- [6] Wagle, Vivec. Air Bnb Blog. 7 November 2012.
- [7] "AirBnb's Hurricane Sandy Story." AirBnb. Youtube.
- [8] Crowley, Chris E. "Bay Ridge Cares Kitchen: Sandy Relief Through Feeding the Soul." Serious Eats. 29 November 2012.
- [9] Gush, Lauren. "Finding them first: Med student spearheads rescue and relief in Brooklyn after Sandy." Foxnews.com. 20 November 2012.
- [10] "Occupy Sandy Emerges As Relief Organization For 21st Century, Mastering Social Networks." Huffington Post. 5 November 2012.
- [11] Crutsinger, Martin. "Sandy Economic Damage Worse Than Expected At \$62 Billion." Huffington Post Business. 29 November 2012.
- [12] Jaffe, Sarah. "After Sandy, disaster response needs not less government, but better." The Guardian. 6 November 2012.
- [13] Crowley, Chris E. "More Than Just Cupcakes: Robicelli's Bakery on the Front Line of Sandy Relief." Serious Eats. 7 November 2012.
- [14] Ibid.
- [15] Feldmar, Jamie. "Sandy Volunteer In Red Hook Shares Experience, Offers Advice." The Gothamist. November 2012.
- [16] "The Best Person to Tell Your Story is You." Occupy Sandy Net. 31 December 2013.
- [17] Taylor, Alan. "Hurricane Sandy: Staten Island Survivors." In Focus with Alan Taylor. The Atlantic. 21 November 2012.